

ΕΝΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ

Το Διήγημα τῶν Δέκα, τὸ ὁποῖον μὲ τόσα ὄνεια καὶ τόσας ἐλπίδας ἤρχισεν τὸ Ξεῦρος Δαφνὴ καὶ τὸ ὁποῖον εἶχαν τὸν ἥρωισμον νὰ συνεχίσουν οἱ κ. κ. Νιρβάνας, Δελφιατερίνης, Κοκκίνος, Ξενοπούλου, Οὐράνης, Παπαχριστοδουλοῦ καὶ Σταματίου, τὸ τελευτᾶναι ἢ μὲλλον τοῦ... ἀποτελεῖται ὡς ἐκ τῆς ἀσφαλείας μὲ τὸν περὶ ἀπρόσδοτο καὶ χαοτικὸν τρόπον ὁ κ. Νικ. Λάσκωρης.

Διότι τὸν ἢ μὴν ἢ...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

— Τότε νὰ τὸν πᾶτε στὸ φρενοκομεῖον...
— Καὶ βέβαια... ἔνν μποροῦμε νὰ κρατοῦμε παλαβοὺς ἐδῶ μέσα.
— Ἐν τῷ μεταξὺ, βάλετε τὸν σὸ ἀπομονωτήριον πού ἦταν κι' ὁ ἄλλος παλαβός... καὶ τὸ πρῶτόν περὶ θὰ ἴδωμεν τί θὰ κάνουμε.
Μετ' ὀλίγον ὁ δυστυχισμένος ὁ Λάμπης, σπρωγνόμενος κλοιστροφόν, ἐκλείπει σ' ἓνα χαμηλὸ καὶ ἡσυχάζοντο δωμάτιον.

— Ἀ! σ' ἔφεραν ἐπὶ τέλους; ἡκούσθη ἔξωφρα μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸ βόθος τοῦ δωματίου.

— Ὁ δυστυχισμένος ὁ Λάμπης, πού τὴν στιγμή ἐκείνη δὲν ἔβλεπε οὔτε τὴ μύτη του σὸ σκοτεινὸ ἐκεῖνο δωμάτιον, κατ' ἀρχὰς ἐνόησεν ὅτι παράκοισα, διατ' ὅμως μετ' ὀλίγον ξανάκοισεν τὴ φωνὴν νὰ τοῦ λέγῃ:

— Ἐλα κάθισε δὴ κοντὰ νὰ ξηγηθῶμεν.
— Ἦν! εἶπε μέσα τοῦ, ἄλλες πάλι συμφωνεῖς μὲ προμεινόντες... Ἐξήγησες μὲς ἡμέρας κι' αὐτός... Μὰ ποῖός διάβολος νὰ εἶνε καὶ τί νὰ θέλῃ ἀπὸ μένα...

— Ἐλα λοιπὸν, τί στέκοσαι; ἡκούσθη πάλιν νὰ λέγῃ ἡ φωνή.
— Μὰ ποῖός εἶσαι; ἠρώτησε μὲ κάποιαν δειλίαν ὁ Λάμπης... ἔνν σὲ ξέρω... Ἀλλὰ καὶ νὰ σὲ ἤξερα, πὺ νὰ σὲ γνωρίσω μέσα σ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι.

— Ἐλα κοντὰ καὶ θὰ τὰ μάθῃς ὅλα.
— Ὁ Λάμπης, θέλοντας καὶ μὴ, ἐπληρώσας πρὸς τὸν ἄγνωστον.

— Ὅριστο, εἶπε, ἦρθα... Τί θέλεις ἀπὸ μένα...
— Λέγε γρήγορα.

— Ἐμένα, ἐδῶ πού μὲ βλέπεις, ἄρχισε νὰ λέγῃ ἡ φωνή.
— Μὰ δὲν σε βλέπω, χρίστiane μου!

— Ἀδιάφορον! Φαντάσου πὺς μὲ βλέπεις...
— Μά...

— Μὰ καὶ ξερά, δὲν έχεις... Ὑστερα, δὲν ἦταν καὶ καμιὰ ἀνάγκη νὰ μὲ βλέπεις; ἀρκεῖ ὅτι θὰ μ' ἀκούσῃς...
— Καὶ αὐτὸ, εἶπε τὸ οὐσιώδες.

— Ἀπὸ ἐπιμέλειαν, λέγε...
— Ἐμένα λοιπὸν, ἐδῶ πού ἐποικνύεται διὰ μὲ βλέπεις... μ' ἐβαλαν νὰ σὲ ἀποτελειώσω!

— Τί ἔκανε, λέει; εἶπεν ἔντρομος ὁ Λάμπης. Νὰ μὲ ἀποτελειώσῃς!;

— Καθ' ὅλοκληρίαν!... Καίρως εἶνε περὶ νὰ δοθῇ εἰς τέλος σὰ δεινὰ σου... ἀρκεῖ ἀβασανισθῇς... ἢ μάλιστα, ἀρκεῖ αὐτὸ ἐβασανισθῇς... Ὑστερα, μιὰ κ' έχεις ἀπόφασι ν' αὐτοκτονήσῃς...

— Ναι, μ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ θέλω νὰ τὴν κάνω μὲ Λάσκωρης... Μορὲ τι τέλος νὰ τοῦ βάλω;... Τί τέλος;...

— Ἀ! ὄχι!... Αὐτὸ ἀπαγορεύεται ἀπὸ τὴν θεωρίαν... Ἄν έχεις κανένα δικαίωμα ν' ἀπαρθῇς μόνος σου τὴ ζωὴ σου... ἔννε ἡμαρτία!... Σοὺ φτάνουν τόσες ἄλλες πού σοὶ φρότισαν στὴν ὁδόν... Τὴ ζωὴ σου θὰ σοὺ τὴν ἀφαιρέσω ἐγὼ...

— Μά...
— Αὐτὸ πού σοὶ λέω!... Ἐπείρωτο ἐγὼ νὰ σὲ γλυτώσω ἀπὸ τὰ βασανὰ σου...

— Μὰ γὰρ τὰ σοὺ πῶ!...
— Νὰ μὴ μοῦ πῇς τίποτα!... Εἶσαι ἓνα δυστυχισμένο πλῆρωμα... ἓνα παιδί τοῦ δρόμου... ἔννε ἐκθετο...

— Ἐκθετο... ἔννε ἐκθετο...
— Καὶ μιὰ φορὰ μόνον;... Σ' ἔχουν πετάξει στὸν δρόμον πέντε ἔξη φορές!

— Ἐμένα;
— Ἀμὲ!... Ἐοῖνα πὺς λέε, φιλαράκο μου, σ' ἐγέννησαν σὲ μιὰ νύχτα μέσα ὁ Στέφανος ὁ Λάφνης μὲ τὴν γυναῖκα του τὴν Αἰμιλία... Σ' ἐβάφτησαν ἀμύσεις καὶ σ' ἐβάφταν Λάμπης... Ἀλλὰ μόλις ἀντελήφθησαν πὺς ὄχι μόνον δὲν λὰ μ' ἐπείνε καθόλου, ἀλλ' οὔτε ἔχεις καὶ σκοπὸ νὰ λάμψῃς ποτέ, σ' ἀφῆκαν μὲς στοῖς πέντε θεομύθους ἐκθετο...

— Ἐγὼ, τοὺς ἀμύσεις!...
— Ἀπὸ τοὺς θεομύθους μέσα, σὲ συνεμάχηνεν ἓνα βράδυ ὁ Νιρβάνας... Μόλις εἶδε ἀπὸ τὴν οὐρανίαν πὺς σοῦσαν βάλει ἀπάνω σου οἱ γονεῖς σου πὺς σὲ λένε Λάμπη, «ἀ! εἶπε, κατὶ θαρρῇ ἀποδαῖτο!...» Κι' ἀμύσεις

ὁ πῆρε σπῆτι του νὰ σὲ μεγαλώσῃ... Εἶδε ὅμως κι' ἀπορίδῃ κι' αὐτὸς πὺς τίποτα δὲν βγαίνει ἀπὸ σῖνα... σ' ἀποκοίμησε... κ' ἔτσι ἀποκοιμημένον σ' ἔφησε κι' αὐτὸς ἐκθετο στοὺς δρόμους!

— Ἀποκοιμημένον;... Κι' ἂν μὲ πλάκωνε κανένα αὐτοκτονήτο;
— Πὺς τίποτα νύχ! Εἶχες κι' ἄλλες, βλέπεις, ἡμαρτίες νὰ πληρώσῃς!... Ἐτοὶ λοιπὸν καθὼς ἦσαν ἀποκοιμημένον, σὲ βοήκην ὁ Ντελφιατερίνης, σὲ πῆρε σπῆτι του, ἐπροσπάθησε νὰ σὲ ἐντιπῇ, μὰ τοῦ κάκου... διαρκῶς σφηνιστάσασα δράματα καὶ κομποδῖες... Ἀτλητισμένον τότε καὶ αὐτός...

— Μὰ πῆταξέ τον δρόμον!
— Τὴ βρες!

— Μὰ τί δόλο, δὲ ἐβρέθηκε ἓνας ἄνθρωπος τῆς προκοπῆς νὰ μὲ συμμαζέψῃ;

— Πὺς! Τὴν ἄλλη μέρα σὲ συμμαζέψην ἀπὸ τοὺς δρόμους ὁ Κόκκινος... Αὐτὸς κατ' ὁρῶσε μὲ γίλια δύο μέσα καὶ σ' ἐξέπλησε, μὰ κόντεψε ὁ κακομοῖρος νύχην τὸν μυελὸν του...

— Ἰατί;
— Γιατί μόλις ἐξέπλησε, βάλθηκες νὰ γίνῃς καὶ τοῦ λόγου σου ποιητῆς καὶ δογματογράφου... Ὁ Κόκκινος ὅμως σὸς κοίτησε μὲ μιὰς τὸν βῆχα...

— Ὑστερ, αὐτὸς ὁ αἷμος μοῦ χάλασε τὰ σχέδια;
— Αὐτός! Ὑστερ, ἀφοῦ σοῦ παίξε μερικεῖς φάρσες, σὲ οὐχάθηκε καὶ... Καὶ μὲ πέταξε κι' αὐτός στὸν δρόμον.

— Ὁχι, αὐτὸς σὲ παρέδωκεν ἀπ' ἐνθεῖας στὸν Ξενοπούλου.
— ἔνν μ' ἐπέλεξε καλλίτερα στὸν διάβολον, νὰ γλυτώσω μιὰ γὰ πάντα!

— Τὸ πεπρωμένον, φίλε μου, τὸ πεπρωμένον! Ἐπρεπε, βλέπεις, νὰ περάσῃς κι' ἀπ' τὰ χέρια ἐνός μαῖτου.

— Ἀ! εἶτοι;
— Βέβαια. Σὲ παρέλαβε λοιπὸν ὁ Γρηγόρης... σὲ γύρισε ἀπὸ δῶ, σὲ γύρισε ἀπὸ κει... ἀλλὰ κατάλαβε κι' αὐτὸς πὺς ἦσαν ἐκ γενετῆς ἀνεπίδεκτοι διορθώσεως...

— Ἡ κληρονομικότης δηλαδή. Ὁ Ὑπὲρ σὲ Βουκολακας!
— Ἀκριβῶς.

— Ὑστερ φαίεσαι ἢ μάννα μου καὶ ὁ πατέρας μου.
— Οἱ πατέρες σου, θέλεις νὰ πῇς... γιατί, εἴπαμε, πὺς ἔχεις πολλοὺς πατέρες... καὶ καθὼς ξεῖρες, ὅπου λαλοῦν πολλοὶ πετινοί...

— Καὶ μιὰ κόττα... Μὴν ξεχνᾷς τὴν κόττα.
— Ἀ! ναι, ἔχεις δίκαιον... Λοιπὸν πὺς λέγαμε, σὲ οὐχάθηκε κι' ὁ Ξενοπούλος καὶ σὲ πέταξε κι' αὐτὸς σὲν παληοπαρόντισο!

— Τὸν μασκαρὸν κι' αὐτόν!
— Σὲ συμάχηνεν κατόπι ὁ Οὐράνης...

— Καὶ χωρὶς ἄλλο, μὲ οὐνύσῃς κι' αὐτός!
— Μὰ τὸ καλὸ σου θέλω οἱ ἄνθρωποι.

— Τὸν κακὸν τοὺς τὸν καρό! Ἀς ἔβρω μιὰ φορὰ ἀπὸ δῶ καὶ τοὺς δείχνω γῶ! θὰ τοὺς τοακίσω δλους!
— Μὰ στάσου δὰ νὰ τοὺς μάθῃς δλους.

— Τί, ἦταν κι' ἄλλοι.
— Ἀμὲ! ὁ Παπαχριστοδουλοῦ...

— Νάτα μας!
— Ὁ Σταματίου...

— Ὅριστο μας!
— Ὁ τελευταῖος μάλιστα αὐτός, εἶπε πὺς σ' ἐκλείων δῶ μέσα.

— Ἀ! μ' αὐτὸν θὰ τὸν γδάρω... ἔνν γίνεσαι, θὰ τὸν γδάρω!
— Ἄν βραυδοῦν... Σὺ, εἶτοι κ' ἔτσι ἀπερρώσῃς... αὐτοκτονήσῃς...

— Ἀ! ὄχι!... θὰ ἐκδικηθῶ πρῶτα, κ' ὕστερα βλέπουμε.
— Ἄν γίνεσαι.

— Εἶνε πεπρωμένον, φίλε μου, νὰ ἐκλείωνες τώρα ἀμύσεις ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς... Ἄν πρέπει νὰ βῇς ζωντανὸς ἀπὸ δῶ μέσα... Κ' ἐγὼ εἶμαι κείνος πὺς θὰ σὲ ἀποτελειώσῃ!

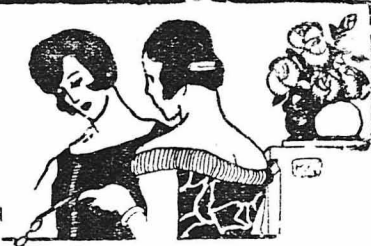
— Ἐτοὶ αἶ! Καὶ ποῖός εἶσαι τοῦ λόγου σου;
— Ποῖός εἶμαι; Ἐνός ἀπὸ τοὺς περὶφρημένους Δέκα... Ὁ Λῆμος!...

— Ἄν σὲ ἀποτελειώσω ὅμως ἡσυχα-ἡσυχα, χωρὶς νὰ ἐποφῇς, χωρὶς νὰ καταλάβῃς τίποτα!
— Ἄν θὰ εἶσαι σὲ καλὰ σου, φαίνεται.

— Ἀμ αὐτὸ δὰ τὸ ξέρω... Ἀν ἦμουν σὲ καλὰ μου, δὲν θὰ ἀνακατενόμουν μὰ παλαβὸν, οὔτε θ' ἀνελάμβαν νὰ κάνω τὸν μλόνα!... Ἐλα λοιπὸν; λείτε τελευταῖον ἀποαπομῶν... Πάρε αὐτὸ τὸ ἐλπίδιον καὶ ξεμπερδεύεις... Εἶνε ἀπόστομα ἀπὸ τὰ νεώτερα ἑλληνικὰ θεατρικὰ ἔργα... Μόλις τὸ πάσῃς, θὰ κοιμηθῇς ἀμύσεις καὶ οὐδέποτε πὺς θὰ ἐνπνῇ-

Απο Την ΖΩΗ • ΤΩΝ •• ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΤΑΘΙΑ

Κ. Π.

«Αν την ήθελε να διαβούνη το αυτοκίνητό της ντυμένη πάντοτε σ' ένα συντονισμό ωραία γκριζό με καπέλλο μικρό ξεφυγούν τα χροιά μαλλιά της, ύψος που λυμποκοπάει από ευτυχία με την αφθασή, δεξιοτεχνία της ως σωτήρα. Άλλοτε περιτυλιγμένη ή φεδάνα σιλουέττα της μέσα σε μία άσπρη γούνινη σορτί, υπό την όποιαν διακρίνονται σαν χαλιδονοούρες άστραφτερές ή άκρες του φορεματός της, και το βράδυ σε επίσημο χορό με άφρατα πάντοτε καλαίσθητο και σε μυθώδη πολυτέλεια, φωσφορίζουν από άσημένιες ανταύγειες, οι όποιαι παρ' όλη την αντίθεσι έναρμονίζονται με την χρυσάφνια κόμην της, ώριμώνας θα έμολογούσε ότι είνε ωραία υπέρ τας ωράλας. Η δουλία της ήσυχη, σιγαλή, ευχάριστη, κινήσεις άρριστες και απαλές, ίσως χορομοιοποιεί υπέρ το θαύον συχνά άξουσάρα της τσάντας της για πουράρισμα και κραγιονάρισμα, αλλά με τόσο άβρογτητα, ώστε να περνά σχεδόν άπαρητηρήτων. Την διακρίνει καλωσύνη σύμφωνη με την ωραία φυσιογνωμία της και μία «γκαλαντερί» αφάνταστη που της προσδίδει άκόμη περισσότερη συμπαθητικότητα. Κάθε ένδυματική της σύνθεσι και ένα έργον έμμελτος καλαισθητίας.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τό κυριώτερον κοσμικόν γεγονός της παρελθούσης εβδομάδος ήτο ή βελτίαια χειρική έπισηρί εις την Τουρκικήν Πρεσβείαν ήτις παρετάθη με μεγάλο άντροχίν μέχρι πρώινου ήφους.

Τους κεκλημένους έδέχαστο ο Πρέσβης της Τουρκίας βοηθούμενος υπό γνωστοτάτης έκλεκτής κούρας.

Κυλικίον που συγκεντρώσει άφθονα περιβάρυνγα. Έπιβολήσαν σούπε με άφθονον καρπανίγγιν.

Διακρίνονται και θαυμάζονται πολλές τουαλέττες, άλλες άσημένιες και χρυσές, πολλές αϊθέρειες, από ζωρζέττ σε χρώματα παστέλ, μερικώς «roue a la Hugu» έκτάκτως άριστοτεχνικές και όλνγυστες περλέ.

Κατά διαβολικήν σύμπτωσην δύο τουαλέττες είνε όμοιες σαν δύο βώμες, και ή κούρας που τις φορούν προσπαθούν όχι μόνο να μη προσγγίζον αλλά να μη έρρικωνται ούτε καν στην ίδια αίλουσα, συγχρόνως δέ περριωμωνι απάχουν από την ευχαριστήσιον του χορού.

Παρευρέθησαν Πρέσβης της Γαλλίας και κ. Κλεμάν Σιρόν, Πρέσβης της Ιταλίας κ. Άρσεντα, κ. και κ. Α. Μιχαλακοπούλου, κ. και κ. Μαζαράκη, κ. και κ. Νικολάου, κ. Παπαναστασίου, Ναυάρχος και κ. Β. Δοπρόστη, κ. και κ. ντε Πάρε, Στρατηγός Ζιράρ, κ. κ. Φραντζή κ. Καποδίστρια, κ. Παύλου με μαύρη θαντέλλα, κ. Κατάλη, μικρή άρζαν τουαλέττα, κ. και κ. Σπυρίδη άσπρο σατέν με χρυσές θαντέλλες, κ. Αργύνη, Θεοχάρη, άσπρο ζωρζέτ, κ. και κ. Α. Σκουρτζέ τουαλέττα σε χρώμα φωτεινο πράσινο, κ. και κ. Μάνδρα σιρον περλέ, κ. και κ. Ουάιφρε κομφοστάτη, εμφάνισι με μαύρη θαντέλλα κ. και κ. Τσεκλάρη μαύρη παγιέττα κ. και κ. Χαριστάδη, ροζ σατέν κ. και κ. Εμπονίς μαύρη θαντέλλα, κ. και κ. Βρουζ ζωρζέτ μπλέ, κ. και κ. Λαγκκλουά μαύρη θαντέλλα.

Αι πλέον σικ τουαλέττες της βραδείας ήσαν της κ. Νίνας Φωτιάδη μαύρη ζωρζέτ «ροντέλλο Una pol», κ. Καίτη Παγκάλου με τουαλέττα απεριγρίπτου εμμορφιάς από πέρες άρζαν αι όποιαι ήσαν τοποθετημένα: κατά τρόπον ώστε να σχηματίζουν μικρές αίχρατες

τες φωσφορίζουσαι σε άφθονίαν παρθένου δάσους, τουαλέττα που έναρμονίζετο θαυμάσια με την αϊθέρια φαιρότητα της κ. Παγκάλου. Πολύ χαριτωμένη τουαλέττα της Δίδος Γ. Βιλάου λευκή ζωρζέτ με άπασράπτοντα βολάν παγιέττα. Ίδιότητι τουαλέττα της κ. Αρούλλια λαμπή άρζαν με κέντημα θαυμάσιο, Δίς Μικέττ Καμπάνη με φόρεμα που το διακρίνει πρωτοτυπία και χάρις άποτελούμενον από λευκές μουαρέ κορδέλλες, Δίς Κέντρον τουαλέττα από μία ωραία θαντέλλα σε δύο τόνους επιφάνεια γιαιστερή άρζαν και φόντο γκριζό.

Η πρώτη εμφάνισι τριών χαριτωμένων μπάκ—φίς, Δίδος Άλεξ. Θεοχάρη, Έλένη Βιλάου και Μικέττ Καμπάνη.

Παρευρέθησαν έπίσης κ. και κ. Σπυρίδης με τουαλέττα μαύρη με στράζ, κ. και Δίς Βλαχοπούλου, Δίς Θ. Φραντζή κίτρινη τουαλέττα, Δίς Άλ. Άνδριτσάκη μπλέ - μαρέν ζωρζέτ με θαντέλλες, Δίς Σ. Καμπάνη τύπος θελκτικής «ήρην» με κόκκινη ζωρζέτ, Δίς Δίξια Καλλέργη πολύ εμμορφή με θαντέλλα γκριζ, Δίς Ντόλλη Αλμπρου κομφοστάτη εμφάνισι με χαριτωμένη τουαλέττα στυλ σε δύο τόνους, γκρι - μπλέ και ροζ παστέλ, άποτελούσαν άρμονικήν συμφωνίαν, Δίς Φένη Σύδη ροζ πάλ τουαλέττα, Δίς Ρικάκη με σικλαμέν φόρεμα, Δίς Βεζανή άσπρη ζωρζέτ.

Μεταξύ των κυριών σημειώνωμεν κ. κ. Κωνσταντίνον, Κωνσταντίνον, Σαλταφάρα Δεμερτζής, Μάνος, Εύρος, Καλλίνσκις, Μάτσας, Κωνσταντουλάκης, Μαρίνος.

Η Μονταίν

ΕΚΔΕΚΤ-Ι ΓΑΜΟΙ

Ο κ. Γεώργιος Εύθ. Καταναϊώτης και ή χαριτόδωτος Δίς Εύγενία Ν. Ροβάνη, έτέλεσαν μεγαλοπρεπώς την παρελθούσαν εβδομάδα τους γάμους των. Θερμά συγχαρητήρια.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΚΑΙ Η ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ

Κατό των διάφορών της κατοχής της Θεσσαλονίκης υπό των συμμαχικών στρατευμάτων, ένας άγγλος δειωματικός, έρασιμότηνης άρχαιολόγος, γνώστης της αρχαίας ελληνικής αναγνώσθηκε κάποιον βράδυ που κατείθηκε στη Θεσσαλονίκη με άδεια από τό μέταλον, να διανυκτερεύσει εις ένα ξενοδοχείον της συνοικίας Βαράδα.

Καθώς βρισκοταν μεσ' την κάμρη του χρειάσθηκε να του φώτισον καί, και έπειδή τή κουδούνισι του ξενοδοχείου δέν έλειτουργούσαν, άρχισε να φωνάζει: Δουλά! δουλά!

Σε λίγο παρουσιάζεται ή γάπως θυλωμένος ή θαλαμηπόλος, ό όποιος με ύστες κίπας άπότομο του λέγει:

— Κύρις δέν είμαι δουλος....
— Μά τότε τί είσαι, πώς να σε φωνάζω; Έρωτά ό άξιωματικός.

— Βοηθέ!

Την άλλη μέρα τό πρωί ό άξιωματικός θέλησε νερό για να πλυθή. Θυμήθηκε όμως τό έπαισόδιο του θαλαμηπόλου και συνεπέρανε: Άφού ό δουλος λέγεται βοηθός, ή δουλή έν τοιαύτη περιπτώσει πρέπει να λέγεται βοηθεία. Και τότε άρχισε να φωνάζει:

— Βοηθεία, ν. ρ. ! Βοηθεία, νερό!...

Δέν έβλεπ όμως προσφάσι να τελειώση την τελευταίαν του φράσιν, και έκκληκτο: είδε να εισβάλουν έντρομοι εις τό δωμάτιο του κρατώντας κανάτες με νερό θαλαμηπόλοι, διευθύνοντι και σνοινοκοι, άλλοι με τις αιτζόμες τους και άλλοι ήτρίγυμνοι.

Είχαν νεμίσει ότι επρόκειτο περί πυρκαϊάς!...

ΑΡΑΒΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΕ ΣΠΑΝΙΕΣ Η ΚΑΛΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τρεις άνθρωποι παρυσιάστηκαν μία μέρα στον Θεό για να του ζητήσουν από μία χάρη ό καθένας.

Ο πρώτος του ζήτησε γαιμήλες για να του κουβαλούν τα πράγματα, ό άλλος μαϊμούδες και σκυλιά για να τον συνοδεύουν στο κυνήγι και ό τρίτος μία γυναίκα για να του περιποιηται τό περιβάλλ.

Μετά καιρό οι τρεις αυτοί άνθρωποι κλειστήκαν επί μία όλοκληρη βδομάδα στην καλύβα τους, γιατί έβρεχε διαρκώς. Τά σκυλιά κι ή μαϊμούδες άγριμένα από τους κεραιμούς και τις άστραπες ούρλιαζαν... ή γαιμήλες κλωτούσαν... ενώ ή γυναίκα μαγειρεύε στον άντρα της και τον παρηγορούσε.

Τότε οι άνθρωποι που είχαν ζητήσει από τό Θεό τά ζώα, είδαν τό λάθος τους κι' άπεφασίσαν να έπιστρέψουν τά δώρα τους πίσω και να ζητήσουν κι' αυτοί γυναίκες. Ο Θεός άκουσε την παρρηκλήσι τους και μεταμόρφωσε τά ζώα που τους είχε δώσει σε γυναίκες, έπέστησαν τό πείσμα της γαιμήλας, την κακίαν των σκύλων και την μισητικότητα της μαϊμούδας. Έτσι, μόνον όδες γυναίκες είνε άπόγονοι της πρώτης, είνε καλές... Γι' αυτό άκριβός είνε και τόσο σπάνιες οι καλές γυναίκες...

ος!

— Είσαι βέβαιος;
— Ιοκίμασε και θα ίδης.
— Ιός μου τό δώ...

Και ο Αδάμης πήρε με άπόφαση τό φιαλίδιον και άπενεσι τό ξέσκέτωσε. Μεθ' δ, είπε:

— Και δέν μου λές τώρα, ποιος είσαι σύ;
— Έγώ; ό Αίσκαρης.
— Ο Αίσκαρης!

Δέν επρόφθασε καλά-καλά ό δνοτυχιμένος να προφύγει τό όνομα καιν' ό ήμα... άπαικομήθη. Κι' αυτήν την φωνή διά παντός. Ταντοχρόνως από όλα τά όμματα του όρίζετοσ ήκούσθησαν γιαιάδες άσπεταγής άναγοφίσκος... τών άναγοφίσκων του Απουκέτου! Ν. Αίσκαρης

ΤΕΛΟΣ